

Malý venkovský vlak se s těžkostí prodíral horskou krajinou. Stará parní lokomotiva všelijak supěla a sténala a dalo jí to zřejmě mnoho práce, aby dopravila spoustu cestujících na dovolenou do různých rekreačních míst. Všude bylo vidět veselé tváře plné očekávání. Jenom v jednom oddělení, kde seděli dva páni, se ten mladší zdál být vším jiným, než šťastným. Jeho srdce asi musí něco tížit. Spolucestující, který seděl naproti, se na něj rozpačitě díval, a nakonec si dodal odvahy a rozhovořil se o počasí a o krásné krajině, aby s tím smutným člověkem nějak navázal hovor. A podařilo se mu prolomit mrazivé ovzduší rychleji, než si myslel. Onen tak vážně vypadající, nepokojný a neklidně působící mladý muž se dal do vyprávění. Nejprve s ostychem a zajíkově, s delšími přestávkami, ale potom, když viděl, že to není pouhá zvědavost, ale účast a soucit, které kladou další otázky a chtějí pomoci, proučila z něho slova jako z nějaké dlouho zavřené, hluboké sluje.

„Víte, já jsem byl dlouho ve vězení,“ řekl. „Více let. Dnes ráno jsem byl propuštěn a teď jsem na cestě domů. Jakou ostudu jsem způsobil svým pří-

buzným! Za všechna ta léta mne ani jednou nenavštívili. Také mně jen málo psali. Ale já jim to nemám za zlé. Sám jsem se připravil o jejich lásku. Je možné, že mne nenavštívili také proto, že cestování je tak drahé. A dopisy se u nás nikdy mnoho nepsaly. Já však přesto doufám, že mi odpustili, i když to na to nevypadá. Jak se mi oškliví celý uplynulý život a jak toho všeho lituji!“ Rozrušen si na chvíli oběma rukama zakryl obličej.

Potom pokračoval: „Abych to svým rodičům ulehčil, navrhl jsem jim v dopise, aby mi laskavě dali znamení. Podle něho, až vlak těsně za městem pojedede kolem našeho dvorku, ihned poznám, jak se ke mně stavějí. Napsal jsem jim, aby v případě, že mi odpustili, zavěsili na naší velké jabloni u trati bílou stuhu. Jestliže si však nepřejí, abych přišel domů, potom ať nedělají nic. V tom případě zůstanu ve vlaku a pojedu dál – velmi, velmi daleko. Kam, to sám ještě nevím...“

Bylo vidět, že jeho vzrušení stoupá. A když se vlak konečně přibližoval k rodnému městu, bylo jeho napětí tak nesnesitelné, že otevřel okno a díval se upřeně ven. „Brzo bude vidět malá lávka, potom závory a pak... a pak...“

Druhý cestující si s ním rychle vyměnil místo a slíbil mu, že se bude dobře dívat na tu jabloň. A brzy na to položil onomu mladému muži ruku na rameno a zvolal: „Tamhle je!“ – Ten druhý to opakoval už jen šeptem, protože hlas mu selhal a oči se mu zalily slzami. „Všechno dobře dopadlo! Celý strom je plný stuh.“ V témž okamžiku zmizela všechna zatrpkllost, všechny starosti a úzkost. Oběma bylo, jako by společně prožili nějaký zážrak. A ten mladý muž byl k nepoznání – jeho oči teď tolik zářily radostí.

Ó kdybys věděl, jak velice touží nebeský Otec po tom, aby ses obrátil a vrátil se k Němu domů! Vůbec není třeba, abys vyloupil nějakou banku nebo přepadl nějakého člověka, anebo abys byl ve vězení. Každý člověk je od přirozenosti vězněm, vězněm svého vlastního „já“, vězněm hříchu. Cožpak tě také netíží taková poroba? Pokud ano, pak to udělej jako jiný mladý muž, o němž vypráví Bible. Řekl totiž: „**Vstana, půjdu k otci svému, a dím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou...**“ (Ev. Lukáše 15,18). Ale on nejenže to řekl, ale také to udělal: vstal a šel. Možná, že cestou byl stejně neklidný a plný pochybování jako onen muž

ve vlaku. Ale tu už vidí – své znamení. A je to jistě úžasné znamení: Vychází mu vstříc otec, on sám. V Božím slově totiž čteme: **„A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, přiběhl, padl na šíji jeho, a políbil ho“** (20. verš). Toto znamení Boží lásky je také pro tebe. Skutečně: šťasten každý, komu bylo odpuštěno! Ještě dnes se můžeš radovat z tohoto štěstí.

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jedno-rozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“

Evangelium podle Jana 3,16

„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“

1. epištola Jana 1,9

„...krev Ježíše Krista Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.“

1. epištola Jana 1,7b

© GBV-DILLENBURG

Eiershäuser Str. 54

357 13 Eschenburg · Germany

Distribuce:

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATĚHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury
Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec · ČR

www.sirenipismasvateho.cz

e-mail: sirenipismasv@atlas.cz

2018

**Šťasten každý,
komu bylo**

odpuštěno!